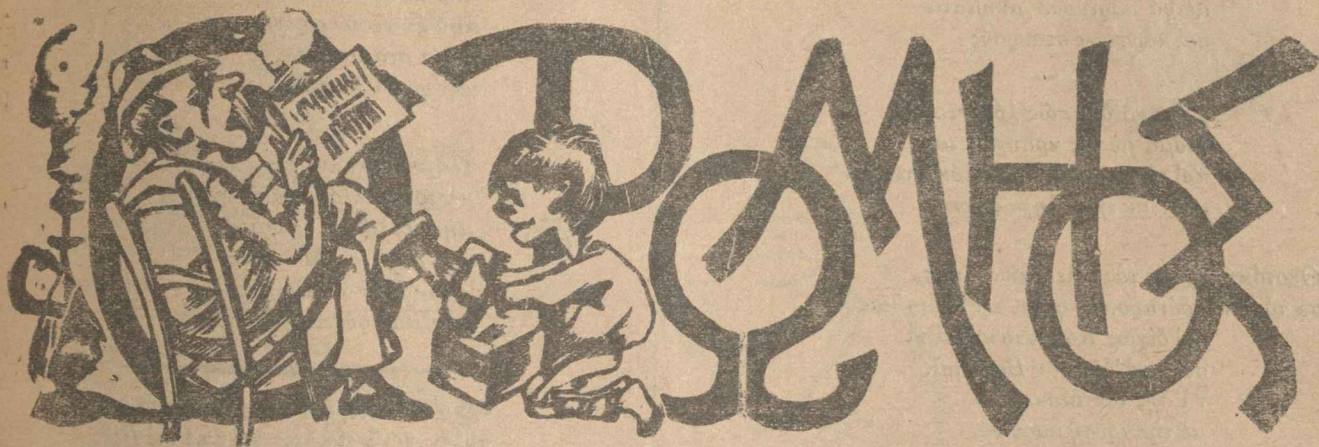

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ελκοστών και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια κ' ἐνηκόσα κ' ἕξ η
κ' ὅλα χάπη Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς ἔρην—δὲ κα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἴκοσι Μαῖου... δρᾶσις,
ποῦ σὲ κάνει νὰ ξεράσῃς.

Ποῦντος ἐνηκόσα δύο καὶ σαράντα,
καὶ παγία μένει καθεμὶα ῥάντα.

Παλληκαριῶν μας ψάλλω
μνημόσυνο μεγάλο.

Φ.—"Αφησες τὰς συζητήσεις, ἄφησες τὰ καφφενεῖα,
τῶν κομμάτων τὰ ζαγάρια;
ἔκλαψες τὰ παλληκάρια,
ποῦ σκοιῶθηκαν γενναῖα μέσα στὴ Μακεδονία;

"Επαυσες νὰ χάφτης μυῖταις;
"στὴν Μητρόπολι δὲν πῆγες
νὰ φτερώσῃς τὴν ψυχὴ σου;
καὶ δὲν σοῦπε μὲ φωνή,
ποῦ καθένα συγκινεῖ;
γιὰ τὴν σκλάβαν προσευχήσου;

Δὲν ἤσουν' στὰ μνημόσυνα,
τὰ θλιβερὰ κ' εὐφρόσυνα;
Αὐγὴ δὲν εἶδες' λευθεριάς
τριγύρω νὰ χαράζῃ;
τὴν Μοῦσα τῆς παλληκαριάς
δὲν ἄκουσες νὰ κρᾶζῃ;

Τραγοῦδα τοὺς Πραντιούνηδες, τραγοῦδα τοὺς Βλαχάκηδες,
καὶ τοὺς Πετροπουλάκηδες;

Τραγοῦδα κ' ἄλλα μας γνωστὰ κ' ἄγνωστα παλληκάρια,
ποῦ τᾶχομε καμάρια.
Λησιμόνησε κηφηναριά,
λησιμόνησε καὶ κόμματα,
καὶ κύτταξε παλληκαριά,
ποῦ πέφτει σ' ἄγρια χῶματα.

Μὴν ψάλλῃς κρότους κουμπουριῶν
νταήδων μεθυσμένων,
σὲ μνήματα παλληκαριῶν
σταμάτα τιμημένων.

Στάσου μὲ λύπη καὶ χαρὰ, τὰ μνήματά των μέτρα,
καὶ τὴν καρδιά σου ζέστανε' στοῦ τάφου των τὴν πέτρα.
Εὔπνα τῶν λόγγων τὴν ἡχώ μὲ τὰ παλῆα τραγούδια
καὶ σκόρπιζε λουλούδια.

Ἐκεῖ μεγάλης ἐποχῆς
τοὺς ἄθλους νὰ λαλήσῃς,
ἐκεῖ μονάχα τῆς ψυχῆς
τοὺς πάγους ν' ἀναλύσῃς.

Μὴν ἀκοῦς, βρὲ Περικλέτο,
τῶν κομμάτων τὸ ῥανέτο.
Μὴν ἀκοῦς ξανὰ θεσμούς
καὶ Βουλῶν κανονισμούς.

Μὴν ἀκοῦς τὰς ρητορείας
καθεμιάς παληκοκινιάλας,
μὴτε τὰς περιφρεῖας
τὰς μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας.

"Ακου βρόντους τουφεκιῶν, ὅπου πέφτουν ἐκεῖ πέτρα,
καὶ ταράζουν τὸν αἰθέρα.
Κύττα χέρι πῶς κινᾶνε
ζηλευτῆς παλληκαριάς,
κύτταξε καπνοὺς ποῦ πᾶνε
"στὸ θρόνι τῆς λευθεριάς.

Ξέχασε τὴν ἐκλογὴν
καὶ τῆς Τήνου καὶ τῆς Πάλλης,
καὶ στῆς σκλάβας μας τὴν γῆ
πάλαις πῆγαινε νὰ πάλῃς.

Λησιμόνησε χασμήματα
καὶ βουλευτὰς ἄβροους.

μέτρα μαρτύρων μνήματα
καὶ κάρφους σταυρούς.

Σύρε νὰ δῆς πῶς λύνονται
δεσμὰ μὲ τῆς κραυγαῖς των,
καὶ τί ντροπαῖς μας πλύνονται
μαζὶ μὲ τῆς πληγαῖς των.

Τοῦ Θεοτόκη ἔχασε τὰς τελευταῖας νίκας,
ἔχασε τὸν Κορδόναρο, τὴν φλόγα τῆς Μαρίκας,
καὶ δίχως Κόρδοιο καὶ Ἐλῆ
σύρε νὰ δῆς τὸν Βασιλῆα,
νὰ δῆς τὸν Μακεδόνα
μὲ τὴν χρυσή κορῶνα.

Κύττα... λαγκάδια καὶ βουνὰ
μὲ τὸν Βουκέφαλο περὶ.
Βλέπω παντοῦ τῶν περσιῶν πεδίλων τοὺς τύπους,
φαλάγγων Μακεδονικῶν βαρεῖς ἀκούω κτύπους,
καὶ πλήθη σκούζουν πίσω του καὶ τρέχουν δλοένα
μὲ χέρια σηκαμένα.

Ξυπνοῦνε χώραις καὶ χωριά
καὶ λένε τ' ὄνομά του,
Ξυπνοῦν δασκάλοι μ' ἀντεριά
καὶ πολεμοῦν σιμά του.

Ξυπνοῦν παπλάδες μὲ σταυρούς καὶ μὲ σπαθιὰ στὰ χέρια
καὶ γίνονται ξεφτέρια.
Ξυπνοῦν καὶ κρινοδάκτυλαι Νεράιδες καὶ κοράσια
μὲ χεῖλη σὰν κέρασα.

Κύττα... λαγκάδια καὶ βουνὰ
μὲ τὸν Βουκέφαλο περὶ,
καὶ παλληκάρια τοῦ Στρατοῦ μὲ στέμμα' στὸ κεφάλι
κυττοῦν τὸν Μακεδόνα,
καὶ βγάζουν τὴν κορῶνα των γιὰ νὰ φορέσουν ἄλλη
ἀθάνατη κορῶνα.

Τιμὴ φωνάζουνε γι' αὐτοὺς οἱ σκλαβωμένοι τόποι,
κι' ὁ χροισμένος Ὀλυμπος καὶ ὁ Σκάρδος καὶ ἡ Ροδόπη.
Τιμὴ βοοῦν ἀντίλαλοι σπηλαίων καὶ φαράγγων,
καὶ γύρω των ἀόρατα
συγκρούονται τὰ δόρατα
νικητριῶν φαλάγγων.

Τοὺς φαμφορόνους ἔφησε τοῦ θεομοιροῦ κράτους...
τῶν Μακεδόνων τρέμ' ἡ γῆ
καὶ ὁ Βασιλῆας τῆς ἐδλογεῖ
παλληκαριῶν θανάτους,
ποῦ ζωντανεύουνε καρδιὰ
νεκρὴ καὶ παγωμένη,
καὶ δάφνης στρώνουνε κλαδιὰ
στὴ γῆ τῇ σκλαβωμένῃ.

Σὲ τοῦτους μνήμης τρόπαιον ἄς στήσωμεν αἰώνιον
μὲ νίκης στέφανον χρυσοῦν,
καὶ ὅχι σ' ἐκείνους ποῦ λυσοῦν
γιὰ δρόμον Μαραθῶνιον.

Εἰς αὐτῶν τὰ μνήματα,
ποῦ Ξυπνοῦν φρονηματα,
τώρα σταματᾶτε,
καὶ ἡ ψηλὰ νυτταίε.

Περικλέτο μου Βαρόνε,
μὲ τοὺς ἄλλους ὁποῦ τρῶνε
μὴν ἀπλώνης τραχανᾶ,
καὶ ὁ μέγας Μακεδὼν
στὸν Βουκέφαλο περὶ,
καὶ αἶμα τρέχει κορυνηδόν.

Φασουλῆς ὁ φαμφορόνος
πρὸ τοῦ πάλαι Μακεδόνας.

Χαῖρε, Βασιλῆα μεγάλε,
νίκα νίκας δπως πάλαι.
Στάσου' μπρὸς' στὸν Βασιλέα,
φίλα τὸν Βουκέφαλό του,
καὶ τὴν περικεφαλαία
καὶ τὸ κάθε πέδιλό του.

Τάπαστράπτοντά του μάτη
καὶ ἄψυχα κορμιά τονώνουν,
τῆς πορφύρας σου κομμάτια
παλληκάρια σαβανόνουν.

Ὅλοι λὲν πῶς ζῆς ἀκόμη,
Βασιλῆα μου χρυσοκόμη.
Σήκω νὰ προσερχθῆς
σὲ ματεῖων ἱερὰ,
σήκω πάλι νὰ πλυθῆς
μὲς' στοῦ Κύνου τὰ νερά.

Ξαναφόρεσε τὸ στέμμα,
τρέχε μ' ἔππον περσιῶν,
καὶ μ' ἐλέφαντας πολέμα
παναρχαίων δεσποτῶν.

Σήκω σήκω τοῦ Διδε
πάλιν νὰ κληθῆς υἱός,
καὶ μὲ μονοικὴν παιάνων
στὰς ἀδλὰς τῶν Ἐκβατιάνων
καὶ τῶν Σούσων νὰ ξανάμπης
καὶ κατὰχρυσος νὰ λάμπης.

Τὸν κόσμον ζωογόνῃσε, ποῦ τώρα παραγέραςε,
σεῖσε τὰ τετραπέρατα μὲ μίαν σου φωνήν,
καὶ μὲ τοὺς Μακεδόνας σου σὰν τότε ξαναπέρασε
τὴν Γεδρωσίαν ἔρημον καὶ τὴν Βακτριανήν.

Τρόμαξε μὲ τὸν ἔσχω σου σημερινούς βαρβάρους,
Ρωμοῦνους Γοσποδάρους
καὶ ἐπιδρομεῖς Βουλγάρους.

Προστάτης σὺ καὶ πρόμαχος τῶν Μακεδόνων πῆδα
μὲ δόρυ καὶ μ' ἀσπίδα.
Σήκω τοὺς Καίσαρας τῆς γῆς νὰ τοὺς ποδοπατήσῃς,
σήκω τὸν Γόρδιον δεσμὸν νὰ κόψῃς πέρα πέρα,

πλάσιν σύγχρονον νὰ ξαναπολιτίσης,
ποῦ θηρεῖ πῶς ἔγινε πολιτισμοῦ μητέρα.

Βασιλῆα φιλόσοφε τοῦ σκλαβωμένου γένους,
πάντα καὶ ἔθνησε καὶ ἐμᾶς τοὺς ἀποναρκωμένους,
ποῦ μὲς ἀπεχαλῶσαν θεσμοφρονοῖ σωτήρες
εἶναι τρῶμε καὶ χωνεύομε σὰν βόδες συσφιγκτῆρες.

Πάνω μας ἄς ἀπλωθῇ μὴ φαιτεινὴ νεφέλη,
ποῦ Φίλιππου γέννημα, μὲ τὸν Ἀριστοτέλη
καὶ μὲ τὸ σκῆπτρον τῆς χρυσῆς
ἐκείνης Βασιλείας
ὠδήγει μας σὰν Μωϋσῆς
πρὸς γῆν ἐπαγγελίας.

Τί κάθεται καὶ τσαμπουνᾷς
καὶ Μακεδόνας κοπανᾷς;
Τοῦ Βασιλέως τὴν σήμερον κυττάζεις Ἀλεξάνδρους;
τοῦ Μακεδόνα φαλάγγας παρατηρεῖς ἐνάνδρους;

Ποῦ βλέπεις τούτων στρατιάς
στὸν κόσμον τὰς ἐσχατίας;
ποῦ βλέπεις τοὺς Φίλιππους,
τοὺς Βουκεφάλους ἔππους,
καὶ στὸ κενὸν παρατηρεῖς
καὶ ἐμβρόντης παραληρεῖς;

Ὅποιος βλέπει ὄνειρα!... ποῦ Γρανικὸς καὶ Ἐδφράτης;
ποῦ καὶ Λαρεῖος φαίνεται; ποῦ βλέπεις καὶ τὸν Πώρο;
ποῦ περσισμένα πέρασαν, μὴν τάνεμοταράτης,
καὶ ὁ Σοῦτος, Φασουλῆ, λέει στὸν Ὀδοιπόρο.

Ἐγὼ δὲν θέλω τοὺς Ρωμηοὺς ὄνειροπλόκους πλέον
μὲ φαντασίας πλάσματα
νὰ βλέπουν τὰ φαντάσματα
τῶν πάλαι Βασιλέων.

Ἐγὼ δὲν θέλω μ' ὄνειρα στὸ πόδι νὰ σηκώνονται,
δὲν θέλω πρὸς ἀνάπλαιν φρονηματος νὰ ρέπουν,
ἐγὼ μονάχα σ' ἐκλογαῖς θέλω νὰ ξεσβεσκῶνται,
θέλω ληστοφυγόδιοι τῆς κάλπας ν' ἀνατρέπουν.

Ἐγὼ δὲν θέλω Βασιλεῖς ἀρχαίους νὰ μοῦ φάλης,
θέλω νὰ λὲς τὴν ἐκλογὴ τῆς Τήνου καὶ τῆς Πάλλης.
Τῶν Μακεδόνων ἄφησε τὸν τότε Βασιλῆα,
καὶ πῆς μου τὸν Κορδόναρο, καὶ πῆς μου τὴν Ἐλῆ.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι τεχνεὺς,
μῆτε μ' ἄρδουν μουσικαῖς
σοφάνταις καὶ αἰθέταις,
μὰ θέλω τῆς ἐκλογαῖς
ν' ἀκούω περιφροναῖς,
καὶ εἶμαι τρελλὸς ἀπὸ χάρα γιὰ μὲν λέν σε' ἴσο
πῶς ἔνα μὲ τὸν Περσὶν ἔνα γιὰ τὸ Τσιγγό.

Σ' ἐμένα τὸ Ρωμαῖκο μὲ πόθους δὲν ἀρδεύει,
ἐγὼ δὲν θέλω καὶ οἱ Ρωμηοὶ πατερίδες νὰ λατρεύουν,
θέλω ληστοφυγόδιοι μὲ λάβει καὶ μὲ φρεῖ
σὲ πανηγύρια φανερά μαζί μας νὰ χορεύουν.

Θέλω τὸ κράτος τοῦτο κράτος χαρτιῶν νὰ μένῃ,
καὶ ληστοφυγόδιοι νὰ βλέπω λιγεροῦς
στὸν τσαρουγιῶν τὴν φτέρνα τὴν στραβοπατημένην
νὰ γράφουνε τοὺς νόμους καὶ τοὺς νομοφρουρούς.

Ἐγὼ, μωρὲ, δὲν θέλω ν' ἀκούω γιὰ τὴν σκλάβαν
καὶ γιὰ τὰ ρωματωλὴ καὶ τοῦ Θύμιου τοῦ Βλαχάβα,
θέλω γιὰ τὸ ρουσφέτι καθέναν ἀσυστόλως
νὰ βρίζη, νὰ κορώνη,
καὶ νὰ περνοῦν οἱ χρόνοι
χωρὶς Στρατὸς κανέναν νὰ γίνεταί καὶ Στόλος.

Θέλω γιὰ τοῦτο, βρὲ κουτέ,
τὰ χέρια νὰ τεντώνουν,
καὶ τζογαδόροι μαθηταὶ
δασκάλους νὰ σκοτώνουν
ἡμέρα μεσημέρι
μὲ βόλι καὶ μαχαῖρι,
γιατὶ δὲν τοὺς ἀφίνουνε σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
ὅτ' ὁ κόψιμο τῆς τράπουλας νὰ δώσουν ἐξετάσεις.

Θέλω κρασοκατάνυξι, μπάμ μπούμ, βιολιά, λαγοῦτα,
θέλω παντοῦ τῆς τράπουλας νὰ γίνουν Ἰνστιτοῦτα,
καὶ πᾶς πρωτεύων ἀθλητῆς τῆς τζογαδόρας σφαίρας
νὰ πέρνη μὲς στὰ Στάδια τὸ τὸ κοτίνου γέρας.

Μὴ τὰ δεινοπαθήματα
μοῦ λές τῶν Μακεδόνων,
ἐγὼ διψῶ μαθήματα
χαρτοπαιξίας μόνον.

Ἐγὼ δὲν θέλω μάρτυρας δασκάλους εὐγενεῖς,
θέλω δασκάλοι φλέγοντες, μὰ κι' ἐρωτομανεῖς,
νὰ πᾶν ὡς μαθητὰς γιὰ γυναικοδουλεῖαις
καὶ βροχηδὸν νὰ πέφτουνε βροσιδία καὶ ξυλῆαις.

Θέλω μαρκοῦτοι νὰ κρατῶ,
νὰ πίνω καὶ ταμπάκο,
τὸν Παππαφλέσσα δὲν ζητῶ
τὸν Σαμουήλ, τὸν Διάκο.

Θέλω παππάδες, Φασουλῆ, καθὼς τὸν Μητροφάνη,
καὶ σὰν τὸν διάκο ποῦ θέλε τὸν ἀθλητὴ νὰ κἀνῃ.
Δὲν θέλω ν' ἀγωνίζονται
δι' ἄθλους οὐρανίους,
θέλω νὰ δαιμονίζονται
μὲ τοὺς Μαραθωνεῖους.

Θέλω νὰ βλέπω, Φασουλῆ, γιὰ λίγους τὴν Ἑλλάδα
παχεῖαν ἀγελάδα,
καὶ θέλω τῶν Ρωμηῶν, τσολιᾶ,
ἢ νέα κοινωνία
νᾶχη γιὰ πάντα τὴν κοιλιά
μόνη Μακεδονία.

Θέλω, κολλήγα ποθητὲ,
νὰ σοῦ μαδῶ τὸ μοῦσι,
κι' ἀποτυχόντες βουλευταὶ
νὰ κάνουνε τσουμποῦσι.

Θέλω κι' ἐγὼ, θέλω καὶ σὺ
παρόντες, βρὲ κενέφη,
νὰ τοὺς κερνοῦμε τὸ κρασί
καὶ νὰ ρχονται σὶὸ κέφι.

Καὶ μπούμ νὰ ρίχνουν κουμπούριας
καὶ ν' ἀρχινοῦν παλληκαριάς.
Ὁ μόσχος σήμερον πολὺς,

καθεὶς ὡς τραγοπίνῃ,
κι' ἄλλη διάλυσιν Βουλῆς
ὀργήγορα νὰ γίνῃ.

Κακὴ μᾶς ἦλθε σανιδιά,
μᾶς ἔβαλαν τρικλοποδιά,
κέρνα, καὶ μένη παπαδιά,
τὰ ποτυχόντα τὰ παιδιὰ...
γι' ἄλλους χαρούμενη καρδιά,
τὰ πέντε Βιλαῆτα,
τὰ θλα καὶ τὰ ρουσφέτια.

Τῶν ἡρωϊκῶς θανόντων
μὴ στολίζῃς μνήματα...
βουλευτῶν ἀποτυχόντων
θρήνησε παθήματα.

Τέτοια θέλω, Φασουλῆ,
νὰ σοῦ λέω, νὰ μοῦ λές,
κι' ὅποιος ὄνειροπολεῖ
τὸν ποτίζουν μὲ χολαῖς.

Θέλω τῶν Ρωμηῶν τὸ γένος
Μαραθῶνειον νὰ τρέχῃ
μὲ παράλντα ποδάρια.

Κι' οὐρανὸς ξαστερωμένος
δίχως σύννεφα νὰ βρέχῃ
γιὰ τὴν ῥάχη του σαμάρια.

Θέλω τοῦτ' ἢ Ρωμηοσύνη
νὰ βραβεύῃ τοὺς κηφήνας,
καὶ γιὰ τὴν ἐγκυμοσύνη
νὰ μιλῇ τῆς Γρακουμίνας.

Θέλω τοῦτ' ἢ Ρωμηοσύνη νὰ κοιμᾶται, στραβοκάνῃ,
κι' ὅταν ἔρχονται ματιᾶτα
πῶς πεθαίνουν ἔξω νεῖατα,
ὅτῃν Μητρόπολι νὰ τρέχῃ καὶ μνημόσυνο νὰ κἀνῃ.

Θέλω ν' ἀνυμῶ τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ράλλη τὸ Κουβέλι
κι' ὅλονα νὰ σὲ δέρω,
κι' ἐταιμάσου, παπαρόδελα,
νὰ δουλέψῃ μαναβέλα.

Καὶ καμπύσαις πομπιλῆαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελῆαις.

Γρηγόρη Ξενοπούλου, καλὸ μου ποῦ σημαίνει,
ἐβγήκε τώρα τώρα παγκόσμιος τῆς παλαιῆς
ἡθογραφίας πρώτης, ἢ Μαρσάγια Στέφα,
κι' ὅλεο αὐτῆς ὁ κόσμος πολλοὺς ἐπαίτους ἔφα.

Ἐσπέρα διαλέξεως μεγάλῃς κι' ἐξαιρετοῦ,
ἢ Σερεμένη δηλαδὴ τοῦ Πατριάρχου τὴν σάλα
περὶ τοῦ ἔντα μίλησε, τοῦ πρώτου μας συνθέτου,
καὶ τῆς ἐν γένει μουσικῆς περιγραφῆς τὰ μάλα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἓνα χεῖμαρρον φθόν
ὅτῃς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
ποῦναι ὁράσεως μεγάλῃς πολυτάραχος σταθμός,
ὅτῃν οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατέσσερ' ἀρῶν μὸς.